

різних вікових груп, проведення гінекологічного обстеження медичною сестрою, реєстрацію та первинну інтерпретацію ЕКГ, надання невідкладної допомоги при кровотечах венозних та артеріальних, оцінці фізичного розвитку дітей, тощо. Про ефективність застосування нових форм навчання свідчила позитивна динаміка зростання рівня знань студентів після завершення вивчення курсу порівняно зі стартовими показниками в середньому на 55–80%. Крім того зі слів студентів вони отримали можливість удосконалення своїх навиків і вмій в умовах наближених до реальних клінічних, що утруднено впродовж останнього часу у зв'язку з карантинними обмеженнями.

Навчання з використанням симуляційних технологій є не лише сучасним, а й ефективним засобом у формуванні професійних компетентностей на додипломному рівні в майбутніх медичних фахівців.

Список використаних джерел

1. Шатило В.Й., Можарівська А.А. Сучасні симуляційні технології навчання в медичній освіті. Вища освіта та практика в медсестринстві: матеріали XII наук.-практ. конф. з міжнародною участю, Житомир. 21 жовтня 2021 р./ за ред. В.Й. Шатила. Житомир: ФОП Худяков О.В., 2021. С.4–7
2. Губарева С.А., Дорохова А.І. Роль симуляційних методів навчання в становленні гармонійної комунікативної особистості студента медика. Симуляційне навчання в системі підготовки медичних кадрів: матеріали навч.-метод. конф., присв. 212-й річниці від дня заснування ХНМУ (Харків, 30 лист. 2016 р.). Харків: ХНМУ, 2016. С. 41–43.
3. Т. М. Бойчук, І. В. Геруш, В. М. Ходоровський [та ін.] Ефективність симуляційних сценаріїв в оптимізації практичної підготовки студентів у закладі вищої медичної освіти України. Медична освіта. 2018. № 2. <https://doi.org/10.11603/me.2414-5998.2018.2.8965>

ЗАСТОСУВАННЯ ПРИНЦИПІВ ГРИ «МЕМО» ПРИ ВИКЛАДАННІ ХІРУРГІЧНИХ ДИСЦИПЛІН

Москалюк О.П.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

У сучасній Україні система освіти безперервно розвивається та змінюється, що зумовлено змінами функцій освіти на глобальному рівні [4, 6]. Водночас значні зміни освітнього процесу пов'язані з умовами сучасної пандемії. Сьогодні роль і функції освіти та навчального закладу справді фундаментально змінилися. Змінилася сама суть освіти — це більше не

колекціонування інформації, а формування поглядів і світогляду студента [2, 3].

Раніше опція «записати і вивчити» була вкрай важливою в навчанні, а екзамени перевіряли саме обсяг та рівень засвоєної студентом інформації. У сучасному світі необхідність запам'ятовувати величезні обсяги інформації відпала, а викладач уже не є ексклюзивним носієм знання [5, 6].

Як наслідок змін функцій і формату освіти, змінюється також і роль викладача: він сьогодні не лише передає студентам знання, але й дає їм навички дослідницької роботи, розвитку власної кар'єри тощо. Викладач сьогодні має бути ментором, що створює оптимальні умови для прогресу студентів [1, 2]. Ключова функція ментора в тому, аби розкрити когнітивні здібності студентів до навчання та знайти внутрішні мотиватори студентів до навчання, що проявляється в максимальному зацікавленні студента здобувати знання. Варто пам'ятати, що освіта — це не про насилля, а про натхнення і створення бажання продовжувати навчатися протягом усього життя [2, 5, 6]. Таке твердження особливо стосується студентів-медиків, адже саме медикам доводиться вчитися все життя. Саме тому викладачам необхідно впроваджувати нові підходи та інструменти у свою практику.

У цій роботі показано застосування принципів гри «Мемо» з метою збільшення зацікавленості та кращого засвоєння матеріалу з хірургічних дисциплін.

Гра «Мемо» складається з 25 парних карток, на яких зображений матеріал, необхідний для вивчення. Наприклад: рентгенограми, сонограми, ендофотографії, фотографії комп'ютерної томографії та схеми операцій відповідно до теми заняття. Перед початком гри студентам надається час для ознайомлення та пояснення, а також правильні відповіді при потребі. Далі викладач розкладає картки зображенням донизу в довільному порядку. Студенти здійснюють хід відповідно до встановленої черги, наприклад відповідно до списку в академічному журналі. Перший студент піднімає дві будь-які картки, якщо зображення на них однакове, забирає їх собі. Якщо ж різні, кладе на те саме місце. Далі наступний студент піднімає ще дві картки, умови ті самі. У той момент, коли студент відкриває дві однакові картки його завдання пояснити, що зображено на картках — поставити діагноз, розповісти хід операції і т.д. Якщо студент відповідає правильно — отримує 1 бал, якщо ні — 1 бал мінусується. Завдання студентів набрати максимальну кількість балів, не отримавши при цьому штрафів.

Проаналізовано використання цього методу для засвоєння студентами матеріалу. Цей метод застосований у 2 академічних групах, що включали 13 студентів з однаковим середньогруповим рівнем знань із хірургічних

дисциплін, а саме 3,9. У першій групі засвоєння матеріалу було проведено з використанням гри «Мемо». У другій групі після пояснення матеріалу та надання правильних відповідей викладач здійснив строге академічне опитування студентів. Аналізуючи кількість правильних відповідей встановлено, що студенти 1 групи частіше відповідали правильно, ніж студенти 2 групи, а саме 84 % (21 картка) проти 72 % (18 карток). Також проведено анонімне анкетування в кінці заняття, у якому студенти оцінювали проведене заняття за п'ятибальною шкалою. У першій групі 8 студентів поставили «5», 5 студентів — «4». У другій групі 5 студентів поставили «5», ще 5 студентів — «4» та 3 студентів — «3».

Наступним етапом проведено застосування вищенаведеного методу в групі 3, що включала 12 студентів, однак із нижчим середньогруповим рівнем знань із хірургічних дисциплін, а саме 3,6. Встановлено, що кількість правильних відповідей була на рівні 76 % (19 карток), що є вищим за кількість правильних відповідей у групі 2. Анонімне анкетування групи 3 показало такі результати: 6 студентів поставили «5», ще 3 студентів — «4» та 3 студентів — «3».

Отже, застосування принципів гри «Мемо» дає змогу збільшити зацікавленість студентів при засвоєнні матеріалу з хірургічних дисциплін, що відображається в підвищенні рівня знань здобувачів освіти.

Список використаних джерел

1. Верхогляд О. Проблеми міжнародної співпраці у сфері вищої освіти: контроль за якістю освіти. Національний і міжнародний аспекти / О. Верхогляд, Ю. Романовська, О. Романовський // Вища школа. — 2010. — № 1. — С. 15–23.
2. Каплінський В.В. Методика викладання у вищій школі: навч. посіб. / В.В. Каплінський. — Київ: КНТ, 2017. — 224 с.
3. Костишина Г.І. Формування навчально-пізнавальної діяльності студентів вищих навчальних закладів: теорія і практика: монографія / Г.І. Костишина, В.М. Чайка. — Тернопіль: ТНПУ, 2010. — 352 с.
4. Ортинський В. Педагогіка вищої школи: навч. посіб. / В. Ортинський; М-во освіти й науки України, Львівський держ. ун-т внутрішніх справ. — Київ: Центр учбової літератури, 2017. — 471 с.
5. Товканець Г.В. Університетська освіта: навч.-метод. посіб. / Г.В. Товканець. — К.: Кондор, 2011. — 182 с.
6. Яровенко Т.С. Тенденції та проблеми розвитку освіти в Україні. Економічний вісник НТУУ «КПІ». Дніпро, 2016. С. 167–172.